

PESMI

Marc Alyn

JAZ BOM TAM

Če vidiš ko prideš domov
vrata ki vate strme
in na razgreti poti
kuščarja z repom iz glaževine
če listje v mejici mrmraje
ti prste pokaže
sem to jaz ki te čakam

če senca sredi poldnéva
v uho ti šepeče
če ti oči prekrije srebrna zavesa čebel
če vrata neba se škripaje obrnejo
na tečajih oblakov
sem to jaz ki te čakam

v tvoje življenje v vsako njegovo minuto
položil sem svoje zrno
ki riše še negotovo
tvoji kletki drogove

odprtih vek zaprtih vek
v klasu ali v roži
v tvojih letnih časih v tvojih pesmih
na tvoja leta za vedno pribit
tam bom in te bom čakal

SIRNA PRIHODNOST

Širna prihodnost, svilnate ženske,
ki bodo jutri moje,
prepovedano sadje, ki ga bom grizel
z nežnim besnenjem,
širna prihodnost, pomlad moje duše,
je res, da bo treba končati?

Kot ti — jaz nimam imena,
ne cilja in ne ljubezni,
imajo me za obzorje,
ko bi rad krožil kot jastreb.

Daj mi ključ svojih skèdnjev,
kjer žita smeha zorijo,
daj mi ključ svojih skrinj,
kjer spomini nastajajo,
mučilnice mi pokaži,
kolesa, vešala, zidove,
ki nam napravijo lepe rane...

Hrabra barva moje pomladi,
prihodnost! spoznam te iz drugih barv,
ki se lijo od rdeče do črne, do barve smrti,
na hijacintni paleti;
kaj je mogoče, da dolbeš
hkrati najino brazdo
in najin žalostni grob?

Večnost umira od čakanja
pod prstani zvezd.
Prijatelji, vlak, ki nas odpelje,
ta vlak ne prispe nikoli,
zaprite vrata srca,
tračnice so odstranjene.

PESEM O ZAVRNJENI LJUBEZNI

Ne pozabi nikoli otroka, s koreninami, polnimi
skrivnih sokov nočnih makov,
ki ga je paral strah, da bo zapustil svoj svet,
ne pozabi nikoli otroka, obraz moje muke.

Ker tóliko je glasov pod svilo mojega grla,
tóliko ptičev, jastrebov, srak in sinic,
da nikoli ne vem, kdo narekuje mi pesem,
kadar jo kujem: ogenj, železo ali tišina...

Vendār moje roparske rože gladijo z žametno tačko
neznance, ki hodijo mimo s solzami v očeh;
ali se torej smem predati ljubezni,
ki bi drhtela samó od mojih človeških rok?

Moj zlati ključek, moj kruh, moj sinji led,
labodji vrat, prazna glava, Sahara izčrpana,
iz tebe bom napravil čudovito trto,
kjer bom lahkó tvojo dušo obiral po jagodah!

Ljubezen, čuj, nad tabo jočejo umrljivi sadovi
zmede, ki je še večja zato, ker nima povoda;
nič več nimam povedati: moje rane kriče pod soljó,
vprašanja so za človeka, škarje za rože.

VSE TE ŽENSKÉ

Vse te ženske na ulici,
vse te ženske v mojem srcu,
ki valovijo in se vrte
kot suhi listi,
vsa ta zibajoča se ogledala,
kače iz studenčnice in satena —
nič več jih ne upam gledati.

Tólikokrat so se moje antene
v njihovih krilih ujele
— umiram za vsako od njih —,
da so me oslepili njihovi vonji,
njihove prsi iz jekla, njihove tarantele.
Zdaj hočem ljubiti
nebo, krhko sinjino, nebo.

Vidim jo; hudourni oblak je,
grenkoslad, roža-tiger,
zvezdnata je od ptic,
veliki vetrovi ji pripravljajo praznik;
zvezde iz njenih nederij
izzivajo zarjo s svojimi kriki,
ona je pariško nebo.

Med vsemi pogubljenkami,
usmrčenimi od naslade,
sem si izvolil dim,
ki se ne da zadržati.
Zazidajte me, krvniki, vem,
da je ne bom nikoli imel.

TIŠINA V PTICI

Tišina je v ptici
spletla gnezdo tipaje,
tako kot se pesem
počasi ustvari.

V ptici tišina
se s kroženjem druží,
da bi zrak razjasnila
in krik prehitela.

Pelod in ptica
opljajata prostor
s silo tišine
pod krilom zbrisljivim.

Da bi breznu ušla,
se ptica onesvesti
in v svoj padec obleče:
tveganje je njena krepost.

Prevedel Kajetan Kovič